Eftersommar

En skizzbok på vers

af

A. T. Gellerstedt

Stockholm
P. A. Norstedt & sönders förlag

Stockholm 1891
Kongl. boktryckeriet, P. A. Norstedt & söner

Förord till den elektroniska utgåvan

Projekt Runebergs elektroniska utgåva av *Eftersommar* gjordes i mars 2005. Som förlaga användes en utgåva från 1891, och enligt **Libris** är det den enda utgåvan som finns.

En vänlig sida lifvet har,
en vacker nog också.
De andra båda det ej var
mig kärt att akta på.

Vår värld, där hårda stormar gå,
ju innanför dock har
en tyst och fridsam liten vrå --
där vill jag helst bli kvar.

Vill gnola där, tills kvällen far
sin kos, en stump och två
om fågelsång, om himmel klar,
om blida ting och små.

På Dilsberg.

Till Dilsberg, bort vid Neckar,

vi hade sträfvat opp.
Det var en helgdagsmorgon
om vår'n, med dagg och knopp.

Allt folk, vi mött på vägen,
på gammal vacker sed
oss gaf en vänlig hälsning:
God helg! och så: Guds fred!

Den borg, som trotsat Tilly,
i bitar låg och grus,
grupperad hop med vårgrönt
kring rödgrå sandstenshus:

ett gammalt örnerede,
nu bo för sparf vid sparf,
med murgrönsvirkning öfver
hvar springa och hvar skarf.

Strax utom hvälfda porten
till staden en platå
man murat på ett klippsprång
och satt ett räckverk på.

På bänkar där man pustar
och hvilar trötta knän
och ser tillbaks i dalen
ut öfver valnötsträn.

O, hvilken tafla! Nejden
långt bort mot Heidelberg
låg i en guldskirsslöja
af obeskriflig färg.

Och sen hvad jubel! Klockor
och lärkor sjöngo hop --
och midt i fröjdesorlet
man hörde gökens rop.

Än ett »Guds fred!» oss mötte:
en bruten, åldrig man,
som knappt vi märkt där sitta,
vemodigt såg oss an

och talte: »Hit vi gamla
i Dilsberg stappla än,
så länge benen bära,
att se vår dal igen --

vår dal, där vi haft möda,
där vi ha lekt som små,
dit aldrig mer vi komma
ur skröplighetens vrå.»

Med handen strök han ögat,
målföret var förbi.
Talförare den gången
ej heller blefvo vi. --

I Heidelberg, på kvällen,
man drack i härligt vin
en bägare för Dilsbergs
den taflan ljus och fin!

Kvällar i Neckargemünd.
I.

Nu ligger och sofver den lilla stad
vid smekande arm, vid Neckar,
på himmelen skrider där upp en rad
af hotande åskmolnsfläckar.

Men tornspiran sträcker sin smäckra topp
mot mulnande rymd och hyssjar:
För Guds skull, ej väcken nu staden opp,
som Neckar i drömmar vyssjar!

Jag märker hur korset så vaksamt står --
hvem skulle väl våga knysta? --
Och molnen de gråta mång' modig tår,
sen draga de bort så tysta.

Nu trygg kan du sofva, min vana stad,
vid smekande arm, vid Neckar,
och vakna i morgon så kry och glad
bland glittrande trän och häckar.

Kvällar i Neckargemünd.
2.

Vårt fönster åt terrassen
på värdshuset »Zur Pfalz»
stod öppet. Skön var natten,
jag var ej sömnig alls.

Kamraten sof som ungdom
det kan på tröttsam dag;
det var en lust att höra
hans jämna andetag.

I kyrkans torn slog klockan --
jag tror att tolf det var --
från andra strandens bergvägg
gaf ekot jämna svar.

Mot fönstret upp ur dunklet
smög hvit syren i blom
och öfver hela taflan,
hvad stjärnerikedom!

En jakt till kajen makat
sig tätt, och flöjeln sof,
ur kajutsluckan märktes
en gäspning lång och dof.

En rännil hördes tissla
inunder stenhvälfd bro,
han hade säkert mycket
åt Neckar att förtro.

Det fanns ej katt på benen
på någondera strand --
jag till nog hade nickat
vid fönstret efter hand,

om ej -- jag nästan icke
det där förtälja näns --
långt bort ett tusen grodor
fört klagan utan gräns.

Jag kröp till kojs, den jämmern
kom in bland drömmens garn --
jag tyckte neckarfolket

grät för ett drunknadt barn.

Min nästa syn var solen
bland torn på Dilsbergs kam,
när, blomfylld, Neckardalen
i skira ångor sam.

Schadeck vid Neckar.

Schadecks borg i fordomtima sände
vilda skaror ut, som svedde, brände.

Men fredsmäklarn Tiden varit framme,
gamle Schadeck är ej mer densamme:

myser nu, lik en syren i färgen,
på de kvällförgyllda, gröna bergen;

murgrön öfver trappans brutna vindlar
trycker varsamt sina täta bindlar;

almars löfverk med den gamle kelar
och en koltrast på hans tinnar spelar.

Ut till lek kring Neckars vackra stränder
Schadeck nu sin svärm af svalor sänder:

gamla dagars stygga röfvarfäste
är ett soligt, fridsamt fågelnäste.

Klinga ej ur Schadecks saga orden:
en gång skall det varda frid på jorden?

<

På Hirschhorns borgruin.

I, Herrar af Hirschhorn,
stor var nog er sorg
att stiga i grafven
ned från eder borg
med ramlande tinnar och murkrön.

Nu, Herrar af Hirschhorn,
o kommen hit fort!
Nu prunkar ert fäste
som aldrig det gjort --
med klängande rosor och murgrön.

Nej, Herrar af Hirschhorn,
ej lämnen er frid,
ty rosor förblekna
och murgrön en tid
blott binder de lutande murkrön.

I, Herrar af Hirschhorn!
Blott oss, som stå kvar
i jordlifvets strider,
sin lisa det har,
att lita till rosor och murgrön.

Dietkirchen vid Lahn.

Vid Lahn ett berg sig reser,
och högst där uppe står
en gammal, gammal kyrka.

Hon är nog tusen år!

Där nedanför sig hukat
små hus i syskonring --
de bedja visst den gamla
förtälja sagoting.

Den kvälln, i ena tornet
en klocka klang så klart;
det gladde lyssnarskaran,
ja det var uppenbart:

ty ljusa, lätta rökar
kring taken lekte där,
och trän och buskar myste
i blomning hvit och skär.

Men småbarn pläga nicka
från sagor sist i blund --
här vardt det snart så stilla
i härlig aftonstund.

När sista kvällsolsglimten
den gamlas tinning kysst,
så hörde ingen af oss
ett enda knäpp och knyst.

Själf gamla färjan låg där
med nosen upp på strand
och sof nog, fast hon ryckte
på kedjan lite grand.

Sen Lahn alltsammans tecknat,
han ljudlöst gled förbi,
drog långsamt ned mot Limburg --
och sällskap gjorde vi.

I Limburg a. d. Lahn.

En gammal kåk i Limburg,
i skifferharnesk klädd
och dito bucklig stormhatt,
mig gjorde riktigt rädd;

han sågs till anfall luta
med rostig flöjstångs lans.
Jag såg mig kring, om icke
polis i trakten fanns. --

Men under skifferbrättet
sågs glänsa rutor små
med blommor och gardiner
och barnaögon blå.

Strax var min rädsla öfver
för lansstyng och för skott,
jag gjorde mig i ordning
att ta en skiss helt brådt.

Väl skrek en tupp i dörren
helt barskt: Kukeliku!
och tycktes harmset skrocka:
Från hvilket land är du?

Men sen besked jag lämnat
om yrke och person
och om mitt vackra hemland
tog också han reson.

När jag fått bjässen tecknad
och upp till aftåg bröt,
jag nickade -- och svaret
gaf liten barnhand söt.

I Cochem vid Mosel.

Den vänliga Mosel kröker
åt höger och vänster sig
blott för att dess flera taflor
få rullade upp för dig.

Han vänder så flinkt, behändigt
de älskliga albumblad:
löfkransade torn han visar
och spiror i stad på stad;

bland dungar kapell och byar
med åldriga, vana tjäll
med glitter af sol på fönster
och takbranters skifferfjäll. --

Den gifmilda Mosel tröttnar
ej måla dig bild på bild,
och vore du än så trumpen,
han snart gör dig glad och mild.

Du jublar dig torr i strupen
åt glänsande galleri --
men friskaste vin i världen
har Mosel att skänka i.

I Oberwesel.

Där nere skred en procession
och vemodstung grät klockors ton,
där blänkte kors och grannt standar
och rökverkslukten vinden bar
högt öfver torn i Oberwesel.

Då hörs med ens en hvissling gäll,
ett blixttåg sprider larm och skräll
i gammal murbevakad by
och slungar ut af rök en sky
kring trän i blom i Oberwesel.

Små sommarmoln af pärlgrå färg
och Schönburg själf på pingstgrönt berg
och jag, vi logo samman hjärtans godt
åt hvad som hände nätt och smått
djupt under oss, i Oberwesel.

När jag vill ha en solvarm stund,
trots snöigt fält och afklädd lund,
jag gör i minnet färden kort
till vackra junidar, dit bort:
till Rhen, till gamla Oberwesel.

I Bacharach.

Vi tecknat oss trötta och matta
i sol'n i Sankt Werners ruin,
och slut med att skämta och skratta
vi trängde till mat och vin.

I staden där nere vi funno
likt ombonadt fågelbo
ett värdshus i blompyntad trädgård
med gammaldags snitt och ro.

Där dukades flinkt under löfhvalf,
dit solgasset ej sig stal;
snart ångade mustiga steken,
och bägarn kom full och sval.

Tillbaka vi kunde oss tänka

åtminstone hundra år,
ty allt var så rundligt och billigt,
man såg af »Geschäft» ej spår.

Vi tände vår pipa, och stämda
som ynglingar bägge två,
vi blåste mot taket af vinlöf
i kapp våra rökmoln blå.

Och härligen stärkta och glada,
som icke på länge förr,
först sent och för alltid vi gingo,
vår väg ut ur gästfri dörr,

där värdfolkets halfvuxna dotter
stod nigande, blomstrande röd,
och åt oss i rikliga lotter
förtjusande rosor bjöd.

Säter.

I Säter var det vackert
och fullt af vänlig frid.
Det var för några år sen,
så där vid pingstens tid.

Gästgifvargårdens täppa
stod full med bin och blom
och doppade i ån där
sin fagra rikedom.

Ett lågmäldt brus från fallet
vid kvarnen näst intill,
och mellanåt från »dalen»
en hälft förklingad drill.

På stadens torg, som vårgrönt

och maskrospyntadt låg,
starmammor hela sällskap
i stor kommers man såg.

Kring tak och gaflar svängde
en dufflock immerfort
och gjorde fasligt väsen
i sådan moltyst ort.

Längs efter fönsterblecket
en arla sprang på jakt
och kvittrade gemytligt:
»här ser du fridens trakt!»

Det var som hundra mil från
allt allt modernt och nytt,
som femti år tillbaka
i enkel tid, som flytt.

Det förekom mig nästan
som ett slags trolleri,
när plötsligt med sitt släptåg
en ånghäst hven förbi.

Till lilla tysta Säter,
fast vägen nog är lång,
på blida minnens iltåg
jag reser gång på gång.

I Säterdalen.

Här icke ensamt lugnet
som barn i huset trifs,
ett härligt stycke konstlif
här nere ock det gifs.

Ty gök och fmk och sylvia

här göra en musik,
som gärna kunde trotsa
hur genomsur kritik,

och under skira björkar
konvaljer väfva i
med pärlor gräsets sammet
till dråpligt broderi.

Den lilla ån jag märkte
i färd med i går kväll
att måla friluftslandskap
i lyster akvarell.

Kom hit i junistunder
som jag, kom utan krus!
Utställningssal'n är härlig,
och hvilket öfverljus!

Vid Falsterbo kyrka.

Kring gammal, hvitgrå kyrka
med ryggås bräckt och skral,
trappgafvelstorn med kajor
och flygsandsfylld portal,

i sandens öfversvämning
de stackars pilar stå,
och många äro döda,
de andra silfvergrå.

En åldrig fläder drunknar
i drifva, yrd af sand,
och vinkar som på räddning
med lite grönt i hand;

och tärda fingrar sträcker
mot himlen upp en alm,
som mist hvart spår af krona
och mist sin fågelpsalm;

och här och där en tufva
af någon sjömansgraf,
där korset i sin ordning
i flygsand går i kvaf.

En vadarfågel glider
som blixten mig förbi
och hvisslar fram ett uttryck
för all melankoli;

stum måsen seglar öfver
den hvitgrå kust af sand
och ilar ut mot vågor,
som kvällsoln satt i brand. --

Och vill du dig begrafva
i glömska och i ro,
kom hit inunder almen
i gamla Falsterbo!

På Göta älf.

Göta älf, jag högt beundrar
dina nejders ädla linier,
gamla minnen upp du väcker
om det fjärran land med pinier.

Långsynt öga riktigt fråssar
i det öppna, ljusa, vida
hos den trakt, där dina bukter
tyst och majestätiskt skrida.

Berg violgrå, luftblå toner,
ljusa ängar, mörka vassar,
rökar bort från stora staden
allt åt en artist här passar.

Käckt mot disig bakgrund verka
västkustskutors bruna segel,
pråmar komma som beställda
till effekt, med ljusrödt tegel

och med virke, som i solen
obeskrifligt praktfullt blänker;
på en fläck du molnen speglar,
på en annan duggregn stänker.

Andra bryggor, andra dungar
skjuta, allt som kursen kröker,
ut i breda silfverbandet. --
Skildra mer jag ej försöker,

går långs däcket, undrar öfver
detta kungligt stora tycke,
tills jag varsnar gamla Bohus,
kronan din, ditt rara smycke.

tills i minnet plötsligt vakna
bilder ifrån flydda stunder,
då jag häpen såg din vagga --
Trollhättsfallens jätteunder;

tills jag minns den stolta staden
ut vid hafvets port, till vänster,
som du utan återvändo
bjuder dina vänskapstjänster,

och jag märker fågelnästet
Kongälf, invid borgen bäddadt,
dit all ro med full förtröstan

undan ny tids brus sig räddat.

Ett dock än jag undrar öfver:
att ej sången gett en hägring
gång på gång åt fjärran bygder,
Göta älf, om all din fägring.

Särö.

Evart jag skådar, klippor kala,
piskade af vågor vreda;
ångbåtsrökar, slitna segel --
kan för ängslan knappt mig freda.

Sälen skymtar likt en drunknad,
stora måsar ängsligt klaga,
ner i djupet dykarfåglar,
svårt förskräckta, tillflykt taga;

långt ut båkar stå så stela
och förtälja om hur villsamt
är på våg, som stundtals rasar,
stundtals språkar smått och stillsamt.

Under tiden stäfvar ångarn
framåt, pustar tungt och rullar,
tills med ens mitt öga tjusas
utaf sommargröna kullar:

Det är Särö, den smaragden,
fattad fint i rosenstenars
krans af böljors ljusa glitter --
paradiset självt, jag menar!

Hvem har väft så lena ängar,
satt så sammetsmjuka lunder
på en kust, där minsta tufva

annars går i stormen under?

Och hvem leder kaprifolium
uppför bergen här, med fången
fulla utaf blom och dofter,
upp mot sol'n och fågelsången?

Uppför bergen, hvilkas grannar,
obönhörda, grönska tigga,
medan invid deras fötter
stora skepp i spillror ligga. --

I den stämning, som du skänker,
mina frågor lätt besvaras. --
Vackra Särö, länge skall du
i en vänlig hug bevaras:

som man opåräknad lycka
outplånligt minnas plägar,
som man gömmer väl en blomma,
funnen invid öde vägar.

Till sädesärlan.

Gråhvita ärla, akta
nyklappad persiljsäng!
Du vet, jag älskar ordning
och att jag ej har dräng.

Gråhvita ärla, sakta
ditt myckna morgonprat!
Du ser, att jag är skröplig
och lite ottelat.

Gråhvita ärla, vakta
för flugor fönstret mitt,
så får du bo i knuten

och vara hyran kvitt.

Min hedersgäst, betrakta
dig nu som hemma här,
och lägg ej tungt på sinnet,
om jag blir grå och tvär.

Staren.

Guds fred, du krye stare,
du pigge kyrassier!
Nå, gör ej stålblank rustning
dig omak och besvär?

Jag tycker bröster blänker
af stjärnor och medalj --
du har då varit med om
skärmytsling och batalj? --

»Jo men! Jag hör till spelet
uti den gardeskår,
som sen urminnes tider
på flykten vintern slår,

jag är som född i pansar,
trakterar flinkt mitt horn.
På vårattackens verkan
min herre snart får korn.» --

Och staren hann ej blåsa
stor stump af fältsignal'n,
förr'n jag såg drifvor flykta
med bäcken bort från dal'n.

Han knappast hunnit tälta
och pusta lite grand,

förr’n sommarfred och blomstring
sig bredt kring allt vårt land. --

Jag bugar mig. Du stare,
är mig en väldig man,
som mera än poeter
och generaler kan.

Taklagsgille.

Byggmästar Bofink hade
sitt sommarnöje klart
just i går kväll -- och var ej
det taklagsgillet rart!

Hvar ställningsspira virad
med löf och äppelblom
och af kulörta lyktor
i dagg, hvad rikedom!

Det hurrades och speltes
af humlor och af bin,
förfriskning flöt i strömmar
ur vårbäcks karaffin.

Först mäster själf sjöng visor
och sen höll rotgeln i,
och det bjöds fri förtjusning
åt hvem som gick förbi.

Afväpnad.

»Hvad bråte af pioner
och kaprifolium!
I trädgårdskonst, jag fruktar,
du är en smula dum.»

»Ett snår af pimpineller
bland knippor af syren!
Din trädgårdsmästarära
mig tyckes skäligt klen.» --

Ej längre hann den stränge,
han stod försagd och stum,
när vårsol kysst pioner
och kaprifolium.

Och färlan gled ur handen,
när, smekande och len,
löfsångarvisan kvällde
ur rosor och syren.

När sedan »bråten» fylldes
med sorl af muntra bin,
så sken där upp kring munnen
en liten vänlig min.

I doft af kaprifolium
och af syren och ros
jag såg till sist »magistern»
gå gnolande sin kos. --

Nyponbusken.

Så många, många blommor,
det vet jag att du har,
och härligheten varar
hvart år -- ett par tre dar.

Så många, många nypon
jag vet du bär uppå,
och det är riktigt vackert --
en månad eller två.

Men många, många taggar
du också har, jag vet!
Jag fruktar att de räcka
så där -- en evighet.

Vid svalboet.

Din sommarvilla, svala,
är färdig nu, jag tror.
Du flinka, nätta spelman,
hur tycker du, du bor?

Det röda tegeltaket,
som vi gemensamt ha --
en smula gammalmodigt --
det är ju skäligt bra.

Är så din lervägg dragfri,
är stråmadrassen mjuk?
Och har du dun till kuddar,
när lilla frun blir sjuk? --

Så lycka till, du spelman,
och allsköns sommarfred! --
För din skull lite barnskrik
jag får väl dragas med.

Näckrosorna.

Näckros är med näckros fränka,
men hvad olikhet ändå
uti skick och sätt att vara
mellan dessa vackra två.

När den ena sträcker armen

upp ur vattnet, barnsligt gladt,
med det guldmynt, som hon letat
fram ur djupets dunkla natt,

ses den andra fint och sirligt
bjuda oss och sol'n i skyn
guldfynd ur en snöhvit snäcka
gungande i vattnets bryn. --

Hvita näckros, dig vi hylla,
vi, som favoriter ha.
Solen smilade åt båda:
tack, små tärnor, det var bra!

Menyanthes trifoliata.

Jag tror minsann i skogen finns
ändå en liten sagoprins,

som, fjäderlätt, ut till dig går,
där du på farligt gungfly står,

och stannar hos sin hjärteskatt,
den ljusa, ljumma sommarnatt.

Ej lär du annars prydt och klädt
dig så förnämt och så kokett

och pudrat dig så hofdamsfm
och tagit denna söta min

här in i skogens enslighet,
där ingen, ingen om dig vet. --

Jag känner något till det där --
det ju den gamla visan är.

För mig stå trygg ut på ditt kärr:
jag blef ej sagoprins -- tyvärr!

Lyx.

Hvad lyx där i blomsternas myllrande städer,
hvad växling i modet med himmelens väder!

En vårdag är »kalflekan» ute och prålar
med guldbroscher blanka, så stora som skålar.

Sen ser jag hur spensliga »hundlokan» håller
sig dussintals finaste spetsparasoller.

Och »törnbusken» sedan, den hvassa och kyska,
bär rosor, väl hundra, förmer än fransyska.

En »vallmo» jag märkte för sunnanvind vagga
med hattband så granna som danskarnes flagga.

Och »älggräset» ståtar med plymer i massa,
att riktigt man baxnas för rötternas kassa.

Men ingen nämns fåfäng, och ingen för väsen
om lyxen där ute bland blomstren och gräsen.

Sommarnätter.

Så hjärtans godt man sofver

här i vårt sommarbo,
men uti trädgår'n ger sig
ej sommarnatten ro.

Ty drar jag upp gardinen
helt arla, klockan två,
så sitter trädgårdssångarn
och borrar bigarrå.

Om klockan tre jag tittar
ur sängen lite smått,
löfsångarn far och rensar
från kryp hvart rosenskott.

Och drar jag klockan fyra
gardinen opp ett slag,
så ser jag ekorr'n sylta
jordgubbar friska tag.

Och slår jag upp mitt fönster
en morgon klockan fem,
så far från nattarbetet
en skara trastar hem.

Och medan om man slumrar
så innerligen godt,
så strilar morgondaggen
allt glittrande och vått.

När sist man är på benen
och natten är sin kos,
har morgonsol'n kysst vaken
en öfverdådig ros.

Vår Herre ej för ro skull
gjort sommarnatten ljus --
det märks nog i små täppor
kring enkla sommarhus.

Människan spår...

Din unga apel tycktes
ha anlag som kokett.
Med fjärilar och glitter
hon klädde sin barett.

Skalbaggar -- högst på modet --
de glänste så, lull lull!
Det tar sig ut, kantänka:
smaragdgrönt, mängdt med gull.

Och blommor, skära, hvita,
det var ej ände på.
Helt säkert hon mig märkte
bra nog betänksam stå.

Om ingenting hon låddes,
och sommar'n gick sin gång.
Hon tänkte nog: Den gubben
lär få sin näsa lång. --

En morgon i september
hon framåtlutad stod
med tjugu vackra äpplen
och myste: Var så god!

Fågelsorger. I.

På gången i vår täppa
jag såg en näpen scen:
en bofinkhane gick där
förnöjd i solens sken,

tills plötsligt han blef hejdad
af bofinkungar två,
som tiggde som för lifvet
att mat i kräfvan få.

Med vingarna de slogo
och näbben stod på spänn:
Har inte farbror åt oss
en enda smula än?

Han tillhör ungkarlsståndet,
så vanligt i hans släkt,
och står där högst förvånad
och tafatt, ja förskräckt,

är riktigt genomkomisk,
tycks naglad fast på fläck
och sneglar smått förstulet
på närmsta törnroshäck.

Ett: Gudbevars för barnskrik!
till sist han stöter ut
och drar sig fegt ur spelet
längst bort till ängens slut.

Och småttingarna stodo
så grå och snopna kvar
och mente nog: En smulgråt
till farbror det där var.

Då kom där i detsamma
all hjälp i allt slags nöd,
den lilla flinka mamma,
med kyssar och med bröd.

Fågelsorger. 2.

Flugsnapparungar fyra
jag trilla såg ur bo't,
med storm och regn tog sommarn
de stackars små emot.

De tumlade i blåsten
med gruflig fart åstad
liksom i senhöstdagar
tre, fyra vissna blad.

Jag tänkte: Det här lifvet
är öfverallt sig likt --
hvad har det för ett hjärta,
som kan tillåta slikt!

I dagar tre det blåste,
var kulet som om höst.
Jag tänkte: det här knäcker
flugsnapparungars bröst.

Då får jag se de fyta
i rad på samma gren,
som slängde lik en gunga,
när stormen ref och hven,

allt medan kif de förde
om företrädesrätt
till läplats ini raden --
jag glömmer det ej lätt!

Och far och mor där flögo,
där var alls ingen nöd.
När ej Vår Herre vill det,
så faller sparf ej död.

Fågelsorger. 3.

Trädgårdssångarmamma
i min hallonsäng,
låt mig rensa, stötta,
var då ej så sträng!

Hvadan all din oro,
denna skrämda blick?
Du ju tomt och virke
gratis af mig fick.

Nå, din toka, stanna!
Långa krokar jag
får väl gå, beskedligt,
blott för ditt behag.

Ligg nu vackert stilla,
laga att din kull
vingar har förr'n sängen
står med hallon full!

Flygkonst plägar aldrig
läras in så lätt,
hälst af små artister --
om jag minnes rätt.

Allt slags ogräs får väl
stå där för din skull,
blott du icke sedan
inför hallontull.

Trädgårdssångarpappas
visa, glad och lång,
kan då knappast gälda
mig för slikt förfång.

Fågelsorger. 4.

Jag bjöd dig förgäfves på blommande gren
och fåfängt på tufva så vänlig och len:
du var ju en ringsvalunge.

Du fann all min omsorg så torftig och half,
din håg stod till himmelens blånande hvalf,
stålvingade ringsvalunge.

Som blixten försvann du. Min spanande blick
knappt skymtar i skyn liten irrande prick --
Gud hjälpe dig, ringsvalunge!

Du trår väl till lä, också du, någon kväll
i stormen. -- Till takfot på lutande tjäll
välkommen då, ringsvalunge!

Den gamle törnbusken.

Jag stod där med yxan färdig
att ändtligen hugga ned
en urgammal nyponbuske,
att få för hans taggar fred.

Men någonting kom emellan,
den gamle fick kvar där stå.
Jag tänkte ej mer på saken,
och veckorna fingo gå.

När torkan sen backen brände,
den gamle det ensam var,
som, tröstande, vackra rosor
i knippor emot mig bar.

Han hade för djupa rötter,
att bry sig det minsta om,
att icke en härlig regnskur

på veckor och veckor kom.

När skymmande löfven fallit
i hösten, jag såg en dag,
att han i all tysthet skjutit
två rotskott, längre än jag. --

Så var det med gamla tornet,
som nu skall i fred få bli. --
Jag tänker på »gammal kärlek»
sen dess, när jag går förbi.

Till »La France».

(En remontantros.)

La France, jag håller af dig
hvarför, jag säga vill:
försynt som knopp, du gör ej
för hvem som helst dig till;

men den, som lugn och tålig,
kan bida ut din tid,
du tar i hel besittning --
och sen det blir därvid.

Ej sedan ens du brådskar
att yppa allt behag,
men, lik det ädla vinet,
du vinner dag för dag.

Vid skede först, då andra
ha form och färgspel fällt,
du obeskriflig fägring
ger helt och oförställdt;

ett inre utan like,

så rikt och sirligt byggdt,
där ädla rosenblodet
sitt bästa märke tryckt,

och som ej utesluter
en fläkt af öfverdåd
uti de sida kronblad,
som ange »hennes nåd».

Det festligt sommarljusa,
och gladlynt friska är
alltjämt i minsta skrymsla,
ditt väsens karakter.

Men hur jag sökt dig skildra
och hur jag dig berömt,
din vällukt, utan like,
jag märker att jag glömt.

De andra hundra hundra
man blandar om hvarann,
men på »La France» ta miste,
ett litet barn ej kan.

För all den fröjd, du skänkt oss
hvarenda sommardag
och än i senhöstkvällar,
ett hjärtligt tack nu tag!

För skönhet, nit och trohet
tag ett slags hederspris
i denna enkla visa,
gjord på mitt gamla vis.

Stenskvättan.

Nu själfva tacksamheten

jag har visst träffat på.
På stora stenen skvättan
ses kry och munter stå.

Med »tack» och »tack» beständigt
hon nickar gång på gång,
hon tackar storm och skurar
och kvalmig dag och lång.

Hon tackar morgonstrimman
förrn torparn säger »smack»,
och har, sen alla somnat,
åt nattens tystnad »tack».

Hon flätar liten visstump
behändigt in ibland,
liksom om aldrig funnits
ett vedermödans land. --

O att vi ej lektioner
här tagit lite hvar!. --
Nu är så dags -- hon flyttar
sin kos om några dar.

Vi lära nog förblifva
ett klåparsällskap, vi,
inför den krya skvättan --
i »tack» och »tirili».

Den oumbärlige.

Den gamle skalken bäcken
mig spelt ett vackert spratt:
det kom här, sent omsider,
ett ösregn just i natt,

och strax förskräckt jag märkte,

att dammen, som jag gräft
med gruflig möda, proppfull
med sand och ler han haft.

Allt var så grundligt packadt,
rum gafs ej för kritik --
men också har den skälmen
en kolossal praktik.

Med ingeniörstalanger
artistens enar han --
på snirklarna där öfverst
det nogsamt märkte man.

När bort jag gick förargad
och smällde till min dörr,
jag aldrig bäck hört fnissa
så smått försmädligt förr. --

Det är ej första gången,
han ställer till förtret;
men han är oumbärlig --
det är just det han vet.

Pionen.

Små rosenröda löften
pionen sticker ut
ur fuktigt jordbryn varsamt. --
Jag löften sett förut.

Jag menar, man ej finner
rätt mången per million,
som håller sina löften
så som en röd pion,

så rundligt och så grundligt --

ja, ger till öfverdåd,
man vore frestad säga,
sitt hjärteblods förråd.

Men också blir han firad,
som folket kan det bäst --
blir majstångs glans och prydnad
vid glad midsommarfest.

Och blir, när lustig körsven
vill muntra tröttad häst,
till praktfullt hederstecken
vid betselspännet fäst.

Släpp ut ett barn i täppan
vid härlig blomstertid --
jag tror, det blir pionen
den lille stannar vid.

Pionens enkla saga
är kanske något i.
Vi vilja alla vinna,
men ack, hvad offra vi!

Genomskådad.

Du litet hvar syns dyster,
du lilla mörka sjö,
emellan branta klippor
och utan vass och ö.

En smeksam, sällsynt kåre
knappt lockar fram ett smil
i blick, som envist speglar
den öde strandprofil.

Ja, spela melankolisk!

Mig lurar du ej dock --
du tror nog jag ej varsnat
din ljusa näckrosflock!

Till äppelträdet.

En stadig staf af ene
jag skänker dig till stöd;
en ring af lindebastet
till tecken på min glöd.

En smula vax och tjära
frikostigt jag består.
Men sen skall min du vara
med både hull och hår.

Om vår'n skall skön du vara
och blomsterströ min stig;
när sommarhettan kommer,
du skugga skänke mig.

I hösten skall du öda
på mig din gyllne skatt;
och sedan -- aldrig knota
den långa vinternatt. --

Jag nog haft slika anspråk
på mången ann' också,
men knappast någon kunde
sitt prof som du bestå.

När rosorna lades ned.

Tack för alla vackra rosor,
som du gaf i sommardagar!

Sof nu godt! I fina mullen
här din vinterbädd jag lagar.

Låt dig böjas, spjärna icke,
jag förstår så väl ditt bästa:
det är godt ibland att skiljas
just vid dem, som djupt oss fästa.

När i vår ditt torftak ångar
varmt i solgass nytt och härligt,
kommer jag tillbaks och väcker
dig -- det kan jag lofva ärligt.

Lofvar du i stället skänka,
nästa sommar, många röda
rosor åt din vän för ospard
kärlek och för all hans möda?

Tack, jag tror dig! Af din hårda
kramning, ser jag, handen blöder:
alltså, tillförsikt och bidan,
till dess sol står högt i söder.

Min öfverman.

Vårt »Sommartorp» jag älskat
mer än de flesta gjort,
men inför rödhaksångarn
förslår min glöd ej stort.

Ty han, som dock har vingar
att nå hur ljufligt land,
han viker blott för våldet
af vinterns kalla hand.

Hur sent i kulen höstdag
jag packar in och far,

han kilar, högst belåten,
bland kala buskar kvar.

Hur tidigt än jag kommer
på vårbesök åstad,
i knoppig björk han spelar
sin visa, hjärteglad.

Just uti det jag trott mig
förmer än någon ann',
en fyrtums fågelpyssling
dock blef min öfverman.

Lyckan.

Nu har jag femti tallar
och granar femtitre!
Jag är så stolt däröfver,
att jag vill maken se.

Planteringsland nu har jag,
stort som två stugugolf.
Jag är så stolt däröfver
som om det mätte tolf.

Och fem, sex näpna aplar
med frukt i nypan stå.
Jag är så stolt däröfver
som herrn på ett château.

Men när jag så betänker,
hur du har skog så vid,
att man där kan gå vilse
i många dagars tid;

och sen de hafrefälten

jag börjar tänka på --
som skina gula milsvidt
kring Hjälmarvikar blå;

och jag drar mig till minnes,
du äpplen sätter af
till sta'n i hela parlass,
som fuxar dra i traf --

då krymper jag tillsamman
till liten leksaksprins,
och du står där och glänser,
den »värsta» kung som finns.

Dock är ej sorgen större
än att i samma blink
den far, när i min dunge
jag hör en munter fink

bevisa mig, att lyckan
ju ypperligt får rum
i bräckligt sommarnäste,
som mäter två, tre tum.

För glädjens skull.

Med ärter och med kål sätt täppan full,
du lök och mejram in där passe,
men spar ett litet hörn till eldröd krasse
för ögonfägnadens och glädjens skull.

Med svarfstol, virke, spinnrock, spån och lin
och bråte låt din stuga proppas,
men spar en klarögd ruta, att han knoppas
i sol'n, en enda vänlig balsamin.

Från Hjälmare kanal.

Ibland helt oförväntadt
en bild från flydda dar
fram för mitt minnes öga
med sällsynt klarhet far.

Emellan säf och kolvass --
ett fält så stort och vidt --
jag ser helt långsamt glida
en jakt af gammalt snitt.

Än veckas stora seglet,
än är det spändt och fylldt,
lång buktar hvitblå flaggan
och toppens ax förgylldt.

1 hvita akterspegeln
ses »Eolus» i pränt,
syns tennstop och geranium
i kajutsglugg på glänt.

Mot visst fem alnars rorkult
med ryggen skepparn står,
en doft af »Gäfle vapen»
från pipan hans mig når.

Till flickan ner på bryggan
förs smått galanteri,
och skepparns pudel gläfser
på and, som far förbi.

Storsegelbommen prasslar
i en närgången al,
och skotets bukter plaska
i solskensblank kanal.

För resten tyst och stilla --
ett block blott gnisslar till;
Säfsångarn, som blir varskodd,
slår till en plötslig drill. --

Nu långa, blåa flaggan
med hvita korset på
har målen nog fått bukt med
i någon bortglömd vrå.

Och toppens böjda hvetax
i timmermansskulptur,
nu säkert masken tröskat
den bästa kärnan ur.

Jag »Eolus» sett släpad
som pråm på gamla dar,
men innerst i min hågkomst
han flagg och segel har

och skrider än som fordom
i trakt med fagert ljus
af alla vana minnen
ifrån min faders hus.

En vinterstämning.

Det var i vinterkvällen,
jag stod på förstubron,
såg skir en björkskog tecknad
mot himlens guldgrundston.

Och bakom flor af rimfrost
i hängbjörksris jag såg
högt ekspåntak, där yrsnö
som i festoner låg.

Från långa skorstensraden
steg kvällsolsglödgad rök
ur sal med gyllenläder,
och ur gigantiskt kök.

Fint glänste nymånsskäran,
klart aftonstjärnan brann;
ett ljus i herrgårdsfönstren
sågs blänka af och an

En koltrast öfver fältet
hem till sin nattkvist flög;
ett gny af fjärran bjällror
ur traktens tystnad smög.

En melankolisk visa
från stig i skogen kom
och dog med himlens skimmer
så stilla, småningom. --

Det var i vinterkvällen --
ett tankfullt barn jag var.
Trots bortåt femti solhvarf
står bilden fin och klar.

I skogen. I.

Hur står det till i skogen?
min gamla fråga var,
när jag gick ut åt landet
en vårdag frisk och klar.

En hackspett, söndagspyntad,
gled längs en asp förnöjdt
och spelte opp en vårstump
på gammal välkänd flöjt.

På mossig stör en gröning,
i spräcklig guldbrokad,
till kvällen spelte öfver
en enkel serenad.

Och domherrhanen, härligt
som Salomo beklädd,
blef med sin tröga visa
precis som förr beträdd.

Ej gjordes mera vittne
behof för mig; jag var
så glad, att skogen hade
sin högtidsglädje kvar.

I skogen
2.

Nu är det kväll i skogen
och skumt och idel ro.
Den muntra ekorr'n drömmer
om nötter i sitt bo.

Och granen vyssar sakta
den svarta trast på arm,
i moltät en sig håller
den lilla titan varm.

Stor fröjd har nu ej domherrn
utaf sin röda väst,
i vingens dun han stoppat
sitt hufvud nu som bäst.

In i den murkna eken
spillkråkan krupit tätt
och grundar nog på vårdag

och spel på klarinett.

En uggla far och huttrar
och rynkar ögonbryn;
tyst, tankfull tassar räfven
på stigen ner mot byn.

Af himlen syns en springa
liksom af pärlsöm full,
ett stjärnskott drar däröfver
sin sköra tråd af gull.

Och månljus tändt små gnistor
i liten frostig tall.
Det var en kväll i skogen --
och så är visan all.

Det gamla pilträdet.

Du gamle jättedrake,
så skroflig och så grå,
på väg att ut i kärret
på alla fyra gå,

hvad har du nu i hågen
som så dig pyntat ut?
På fransar och på tofsar
jag ser ej något slut.

Den gamle teg. Han böjde
en blommig gren, en rar,
ner mot en fattig gosse,
som stod på tå och skar. --

En stund den lille pysslar
och bankar med sin knif.

Med ens han upp sen springer,
och nu det blir ett lif!

Det hörs en ifrig täflan
bort genom solig dal
emellan pilens pipa
och hackspetts vårsignal. --

Sen sekler barnaglädjens
herr Kongl. Fournisseur,
du har nog rätt att skylta
så vackert som du gör.

Och vore jag en konung
i vårlig stämnings land,
du till på köpet bure
medalj i granna band.

Backstugan.

Den stugan, hon var murken,
den stugan, grå hon var;
men långsåt hennes takås
sprang muntert ärlepar.

Kring knuten flög en rödstjärt,
betänkt på frieri;
vid gafveln stod en apel
med tusen blommor i.

Och i det enda fönstret
med ruta, spräckt och låg,
jag barnakinders rosor
och hvita tänder såg.

Den stugans dörr var gisten
och klinkan si och så --

men den där stugan glömmer
jag aldrig bort ändå.

På verandan.

Din visa trögt jag präntar
här i verandans bur;
du diktar din där ute
i strålande natur.

Du kan med samma sjunga
och spela genom din,
när jag får gå och vänta,
att någon sjunger min.

Min visa, hon skall glömmas
på samma gång som jag;
din sjungas skall så länge
Gud ger en sommardag. --

Jag ser du lyfter vingen
att fara till ditt bo:
du ville inte byta --
det kunde jag just tro.

Till bäcken.

Jag vet ej, hvar du hämtat
ditt lilla muntra skratt,
ej hvar och när du slutar
i hafvets brus en natt.

Men där du går och pysslar,
hvad blomsterhärlighet,
hvad trädgårdssångarjubel!
Ack, det är det jag vet.

Jämmerdalen.

Du vill väl inte klaga
på jämmerdalen här,
gå bara framåt stigen
i lilla dungen där:

och björken hänger gullflor
ikring ditt silfverhår,
och häggens doft och blomregn
ledsaga dina spår;

och fågelskaror jubla:
God dag, vår gamle vän!
och bäcken munter porlar:
Välkommen ut igen!

När vårsol sedan tittar
in till dig här och där,
du kan förstå, att himlen
ej heller afvog är.

Våretyd.

Droppande regn bland solsken
på blommande hägg,
knoppande kaprifolium
mot rödmålad vägg.

Springande par af ärlor
på ny krattad säng,
svingande lärkevingar
ur grönfläckig äng.

Skämtande trastar svara

från gran och till tall,
flämtande spring och brådska
i rännilens svall.

Glindrande guld i väster
i dröjande kväll,
tindrande två tre stjärnor
och rykande tjäll.

Pyrola uniflora.

Pyrola lilla,
blek och fundersam och stilla,
grundar du på
kådan, den klara, som granarna spilla
ner till små pärlband på sticka och strå?

Pyrola väna,
skrämma dig skyhöga träna?
Tittar du så
träget på myran, som, krokig i knäna,
stretar med masken i sammetsrock grå?

Pyrola fina,
tåra sig ögonen dina? --
Ned dem då slå!
Det är en skam till att sitta och grina,
när man är söt och kan dofta som få.

Äppelträdets visa.

Kom till min blommande kvist,
innan han fägringen mist:
vårstund är snart förbi!
Kom, liten spelande fink,
stänk in i strålande blink
välljud och harmoni.

Men det skall vara just nu!
Tiderna ändras, och du
kan ingen visa mer;
tiderna ändras, och jag,
böjd under frukter en dag,
brytes af stormen ner.

Mitt val.

Och vill du vara bäcken,
som brusar käckt i dag
och är i morgon borta --
så följ du ditt behag!

Det måste vara någon,
som fåror rista kan,
som ej för bråddjup baxnar,
när sist man skall däran.

Men lugna, klara källan,
sig lik i går, i dag
och lik sig alla dagar --
ja, henne kysser jag.

Lärkan.

Var lik en lärka,
låt ingen märka
hvar fram din visa sprang:
om fram ur friska vindar,
om ut ur mjuka skyar,
om ner ur klara strålar,
den muntra tonen klang. --

Var lik en lärka,
låt ingen märka
ditt bo, sen sången dött:

om in i täta åkern,
om ut på vida ängen,
om bort i villa mossen
du segnat tyst och trött. --

Vingar.

En sidenkappa,
en fin och grå,
det vill jag ha!
Och sammetshätta
att ha uppå,
en som är bra!
Och gif mig sedan
scharlakansväst
och domherrvingar
uppå mig fäst!

Sen skall jag fara
med fågelfart
till frostig gren,
som lyser lika
så grant och rart
som ädelsten.

Bland rönnens klasar
blir ingen nöd,
och jag blir fri till
min bleka död.

Lär mig!

Lilla vän, som högt där far,
vingad, munter, lätt och snar,
skynda, skynda hit,
lär mig med all flit
äkta sångarnit! --
Kan du ej, så kan nog ingen.

Vill du aldrig lära ut
all din tillförsikt till slut,
när i kuslig natt,
jagad, skrämd och matt,
du dig ensam satt
med din stumma näbb i vingen?

Oraklet.

När jag blir stor och skäggig
som herrgår'ns herr patron,
så köper jag mig hästar
och granna åkedon.»
»Jo pytt!» -- sa' trasten.

»När jag får gå och läsa,
och det blir nästa vår,
så får jag nog en gullkam
att sätta i mitt hår.»
»Jo pytt!» -- sa' trasten.

En kärra med en krake
till sist den gossen fick;
i all sin dar den flickan
med liten hornkam gick.
»Jo pytt!» -- sa' trasten.

Steglitsan.

I kardborrbråten sitter
en fågel. Tideli!
Han har så vackert kvitter,
som låter: Tideli!

På maten in nog spar han,
den fågeln. Tideli!
Ty granna kläder har han

som prinsar. Tideli!

Han kommer hit så sällan
och kvittrar: Tideli!
och skrattar smått åt fällan:
Tack vackert! Tideli!

Hvad fågeln månde heta,
den vackra -- Tideli! --
det skall du nu få veta:
Steglitsa. Tideli!

Ja, än bland tistelstänglar,
hur döda -- Tideli! --
oss vinka glädjeänglar
på jorden. Tideli!

Rikedom.

Din penningpung,
så stor, så tung
af guld, kan du behålla.
Göm din rubin,
din pärla fin,
det skall ej sorg mig vålla.

Men lönn i blom
och rikedom
i skärhvit apelkrona,
en ros, en röd --
ack, till min död
det skall åt mig du -- skona!

Fri.

Du önskar dig att vara fri
från mänskosorger bittra,

vill lundens nätta fågel bli
och fara gladt och kvittra.

Han är ej lycklig mer än vi,
du, käre, tror så bara.
En vacker dag han kvider i
den stygge jägarns snara.

Ack nej, den, som du var, förbli!
Det går en dag i sänder.
Till döden trött, din hand lägg i
allgode vännens händer,

så gör han dig, o mera fri
än jordens sparfvevingar.
Då lär du först den melodi,
som ej i ve förklingar.

Slånbusken.

Emellan hällar
i stenig mark
han växer sakta
men växer stark.

Och taggig är han
i hvarje bit;
när andra grönska,
han blommar hvit.

Är rätt ej buske,
ej träd han är;
men nog finns den, som
har honom kär.

Ty från hans inre

af värnad ro,
hvad fågeljubel
kring bo vid bo!

Majlynne.

Nu tittar i mitt fönster
en blomtung körsbärskvist,
löfsångarn hör jag spela
sitt blida: tack för sist!

Nu ljumma, blomdoftfyllda
små fläktar sålla kring
på golfvet mina papper,
men det gör ingenting:

Ty nu är majdag inne
och våren lefver än! --
Nu är nog bort till grafven
en bra nog bit igen.

Pilkvisten.

En lervas, litet vatten,
var allt, jag bjöd dig på,
förutom att i fönstret
du fick i solen stå.

Ej nog att lena blomstren,
för hvilka jag dig bröt,
du höll i veckor friska
som den där intet tröt.

Hvarenda knopp du öppnat
och gjort mig vårstämdt glad
med sirliga guirlander
af ljusa, blanka blad.

När slutligt, just så tacksam
som det är världens sätt,
jag kom för att dig kasta
i skräpvrån rätt och slätt --

jag såg, att utan misstro,
beräkning eller prut,
du hade långa rötter
i knippor skjutit ut.

Det var som om de gripit
kring mina fingrar fast,
som om du förebrått mig,
hur jag i trohet brast.

En stilla klagan tyckte
jag genom rummet gå --
du mänskohjärtans halfhet
ej hade lärt förstå.

En relik.

Du menar, att din vänskap
för mig är lik sig kvar.
Jag tror nog det. Du honom
ej stort begagnat har.

Rent ut, min gamla vänskap
för dig är ej sig lik;
men hvad, som nu är öfver,
är mig en kär relik:

en gammal, tummad visbok,
i dagligt bruk en tid --
som man väl sätter undan
men ej sig skiljer vid.

Vid slutet.

Vill du ha många vänner,
åt alla ge till lifs? --
Späd ut då dina känslor!
Ett annat sätt knappt gifs.

När sist du tappat smaken
för dussintidsfördrif
och har en vän, en enda,
vid slutet af ditt lif --

väl dig, om du har räddat
längst in i hjärtats skrin
en oförfalskad flaska
med gammalt, ädelt vin.

Färger!

Ja »grått i grått» må gärna mycket vara
en tid -- om du så vill.
Men ej förtyck, om färger härligt klara
ibland jag trängtar till.

Pioner, vallmo, rosor ljufligt röda
jag måste se ibland.
Det ledsna grå skall ändå öfverflöda
i ovisshetens land.

Jag vill emellanåt en ljusgrön matta
på äng och backe se.
Du må ju gärna ljusgrått högre skatta
och gärna åt mig le.

Ett skördefält, som gullklart vida glänser

jag vill mig fröjda åt --
din stämning, grå och utan säkra gränser,
blir ej mitt val, förlåt!

Gör finfin grå din luft -- det är ej galet,
törs du ej sol bestå.
För mig skall alltid stå som idealet
en himmel himmelsblå.

Om mellan oss än stå de skilda sätten,
här vill min hand jag ge!
Hvad båtar tvist om företrädesrätten,
när vi blott endels se?

Nya system.

Ja, vill du ha nya system
i allting -- också i poem:

så ändra då skogarnas sus,
så ändra då bäckarnas brus!

Förfalska sen fågelns musik
och böljans i sund och i vik;

och laga du har i din hand
det hjärta, som råkat i brand,

den tunga, som slungar ett skri,
när lyckan har farit förbi.

Söndagskvällen näst före jul.

En ensam klocka klingar,

en djup och allvarsam,
hon öfverröstar bjällror
och gatans julklappsglam.

Se stora skaror stimma
kring granna bodars ljus! --
Två gummor och en gubbe
gå tyst i Herrens hus.

Ring, ring, du stora klocka,
till fridsam aftonsång.
Vi varda alla gamla --
vi komma nog en gång.

På nyårsaftonen.

Så här på nyårskvällen,
när du dig trött slår ned
och hit och dit funderar
i kammarns kära fred,

och räknar, minnes, undrar
och kanske hoppas än --
tag ett par råd ad notam,
min hjärtans snälle vän!

Ej silfverhår och rynkor
jag tror du räkna bör,
summera du i stället
hvar post af godt humör.

Minns ej de mörka åskmoln,
du pjunkat för en dag,
men minns all vederkvickning,
som följt på tordönsslag.

Och undrar du om året,

som knackar på din dörr,
skall hafva syskonstycke
med alla åren förr,

låt ej den undran vara
just alltför djup och lång.
Det komma skall med törnen,
men ock med rosenfång;

med skördar, där du fruktat
att idel tistlar få;
med knippor utaf löften,
som hållas -- ett och två.

Vill du nödvändigt hoppas
på ändå något mer,
på underverk -- törhända
att ock ett sådant sker:

att du med alla brister,
allt kink, allt vankelmod,
ej heller framgent rubbar
vår Herres tålamod.

Fåglalåt.

Om icke femti år sen,
så är det så bortåt,
sen jag i hemmets hagar
mig lärde fåglalåt.

När sidensvansen ringde
med silfverpinglor klart
i rönn, som med koraller
och spetsar klädt sig rart;

när rotgeln sent i vårkvälln

tog fram sin violin,
när trädgårdssångarn spelte
midsommarmelodin;

när hämpling hurtigt knäppte
på klangfullt strängepar,
och när säfsångarpipan
in till mitt örngått skar:

då vardt mitt sinne vaket
för lundernas musik,
för sång, som klang kring fälten
och bort i vass och vik.

Sen dess de återklingat,
ett sakta, vänligt sus,
in mellan allt hvad världen
än gaf af kif och brus.

Och hvem som helst må tänka:
En sådan gammal tok.
Men, fågelsång, jag ägnar
dig mina visors bok.